

รับแขกอย่างองอาจในธรรม

ลูกศิษย์วัดและพระภิกษุที่ทำหน้าที่อยู่ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นที่ทำงานประจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว นอกจากทำงานด้านวิชาการรับใช้พระเดชพระคุณหลวงพ่อกแล้ว ยังต้องทำหน้าที่ต้อนรับแขกทั้งที่ตั้งใจมา และที่บังเอิญผ่านด้วยสารพัดธุระ แขกที่มามีหลายระดับ ทั้งที่มาด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ มากด้วยธุรกิจ และมากด้วยความทุกข์ แต่ละคนเมื่อมาถึงแล้วก็ยากที่จะเข้าไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อกทุกคน บางวันแขกมาก “หน้าห้อง” ต้องจัดกลุ่ม จัดลำดับอย่างรอบคอบ และต้องสนทนากับแขกไปพลางๆ ก่อน การสนทนากับแขกที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตากันมาก่อน เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต มีห้องประชุมเล็กๆ จุคนได้ประมาณ ๒๐-๓๐ คน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกมักใช้เป็นที่พักผ่อน และประชุมกลุ่มย่อยเจ้าหน้าที่ในวัด ทั้งพระภิกษุและอุบาสกอุบาสิกา บางครั้งเพื่อปรึกษา

วางแผนเตรียมงานบุญใหญ่ บางครั้งก็เพื่ออบรมให้โอวาทเล็กๆ น้อยๆ

วันนั้นเป็นวันเสาร์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังเห็นพวกเรารุ่นวาย หน้าแห้ง รับแขกมากกว่าปกติ เพราะใกล้ปีใหม่ จึงเรียกประชุมกลุ่มย่อย แล้วให้โอวาทเรื่องการรับแขกว่า

“...เรื่องการรับแขก คุณยายอาจารย์ท่านก็ไม่เคยไปเรียนวิชาการรับแขก มาจากไหน หนังสือก็อ่านไม่ออก แต่เห็นเวลาคุณยายสนทนากับแขก ท่านทำได้อย่างดี ไม่มีประหม่า ไม่มีเก้อเขิน วันหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ หลังจากแขกกลับไปหมดแล้วหลวงพ่อก็ถามคุณยายว่า “ยายนี่ยังงัย ยายทำยังงัย จึงต้อนรับแขกที่มาเหล่านั้นได้อย่างดี ไม่มีเคอะ ไม่มีเขิน”

คุณยายตอบว่า “ยายก็เอาใจจรดเข้าสู่ศูนย์กลางกายของยายไป แล้วพระธรรมกายในตัวท่านก็จะสอนยายเองให้ทำอย่างนั้น พูดอย่างนี้”

คุณยายท่านบอกว่าท่านรับแขกอย่างนี้ หลวงพ่อก็นึกในใจว่า แล้วพวกลูกๆ ที่ยังไม่ถึงพระธรรมกายจะทำอย่างไรจึงจะพอเหมาะพอควร ก็เลยต้องมานั่งค้นพระไตรปิฎก พบแล้วก็นำมาศึกษาอยู่นี้แหละ

แต่มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อฉุกคิดขึ้นมากะทันหัน ก็ถามคุณยายโดยท่านไม่ทันได้ตั้งตัวว่า “ยาย เวลายายเจอใครไม่ว่าพระว่าคน ไม่ว่าเขาจะยิ่งใหญ่แค่ไหน ทำไมยายถึงไม่ประหม่าเลยล่ะ”

ขนาดถูกถามกะทันหันอย่างนั้น คุณยายก็ตอบชัดมั่นคงว่า “ยายเคยเข้าธรรมกายไปสำรวจดูแล้วทั้งโลก ไม่เห็นจะมีคนพ้นนรกสักกี่คนเลย ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดูแล้ว เห็นที่จะพ้นนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง แต่ทางธรรมยังเด็กมากๆ ไม่ได้ใหญ่เหมือนอย่างที่เราๆ คิด ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคนล้วนมีดีๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบหมด เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด ใครใจ

หมองใจมืดตึ๊งไปอบาย ใครใจใสใจสว่างตึ๊งไปสวรรค์ ส่วนยายเองพ้นนรก
แล้ว ยายรู้เห็นชัดว่า ถ้ายายตายแล้วยายตึ๊งไปสวรรค์ สำหรับพระ-
นิพพานเป็นยังงัย ยายก็รู้จัก

“พวกใหญ่ๆ พวกนี้ ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขาล้วนแล้ว
เหมือนเอาแสงอาทิตย์ส่องเข้าไปในถ้ำที่มีมืดๆ ก็เลยรู้ว่าเขาจะต้องรอให้ยาย
ไปช่วย รู้อย่างนี้แล้วจึงไม่ประหม่าอะไรกับผู้ยิ่งใหญ่ทางโลกเหล่านั้น”

ผู้ที่ปิดนรกเปิดสวรรค์ให้ตนเองได้แล้วอย่างงัย แต่ในความ
องอาจของคุณยายนั่น ท่านก็มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นปกติแฝงอยู่ด้วย
ท่านไม่ได้ทำตัวยืตึงงาตึงถูกใครเม้ากับคนที่นรกก็ยังปิดให้ตัวเองไม่ได้ก็ตาม
ขอให้พวกเราตั้งใจศึกษา ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีนะจะได้ ปิดนรก เปิดสวรรค์
นิพพานให้ตนเองและเป็นกัลยาณมิตรช่วยเหลือชาวโลกอีกด้วย แล้วก็จะ
องอาจได้อย่างกับคุณยาย

วันเสาร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ห้องประชุมอาศรมบัณฑิต วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี